

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Walo

Isang Proseso

Jeff Pippenger

2023-12-03

Sa ikatlong taon ng paghahari ni Jehoiakim, hari ng Juda, dumating si Nebuchadnezzar, hari ng Babilonia, sa Jerusalem at kinubkob ito. At ibinigay ng Panginoon si Jehoiakim, hari ng Juda, sa kaniyang kamay, pati ang bahagi ng mga kasangkapan ng bahay ng Diyos; na kaniyang dinala sa lupain ng Shinar, sa bahay ng kaniyang diyos; at dinala niya ang mga kasangkapan sa bahay-imbakan ng kayamanan ng kaniyang diyos. Daniel 1:1, 2.

Ang mga aklat ni Daniel at ng Apocalipsis ay iisang aklat, at ang gayunding mga linya ng propesiya na inilalarawan sa aklat ni Daniel ay kinuha at ipinagpatuloy sa aklat ng Apocalipsis. Ang Apocalipsis ni Jesu-Cristo ay kumakatawan sa panghuling mensaheng propetiko na inalis ng tatak bago sumapit ang pagsasara ng probasyon.

Ang mga katotohanang noong nakaraan ay wastong naunawaan mula sa Aklat ng Pahayag, subalit naselyuhan ng mga kaugalian at tradisyon, ay nananatiling katotohanan; at ngayon, ang Leon na mula sa lipi ni Juda ang muling nag-aalis ng selyo sa mga katotohanang iyon, at ang mga katotohanang iyon ay ngayo'y inihahayag ang kanilang ganap na katuparan.

Ang mga katotohanang noong nakaraan ay tama ang pagkaunawang hinango mula sa Aklat ni Daniel, subalit tinatakan ng kaugalian at tradisyon, ay nananatiling katotohanan; at sa kasalukuyan ay muli silang inalis ng tatak sa pamamagitan ng Leon mula sa Lipi ni Juda, at ang mga katotohanang iyon ay ngayo'y ibinubunyag na ang kanilang sakdal na katuparan.

Ang aklat ni Daniel ay ang una lamang sa dalawang aklat na kumakatawan sa Pahayag ni Jesucristo.

Si Jehoiakim ay isang sagisag ng pagkakaloob ng kapangyarihan sa unang mensahe sa loob ng isang kilusang reporma. Isa rin siyang sagisag ng tipan, sapagkat ang pagbabago ng pangalan, sa paraang propetiko, ay tumutukoy sa pasimula ng isang ugnayang tipan. Ang ugnayang tipan na pinapasukan ng Diyos kasama ang isang bayang dati'y hindi bayan ng tipan ng Diyos ay nagsisimula sa pagkakaloob ng kapangyarihan sa unang mensahe.

Na dating hindi bayan, ngunit ngayo'y bayan ng Diyos: na hindi kinahabagan, ngunit ngayo'y kinahabagan. 1 Pedro 2:10.

Ang pagpapalit ng pangalan bilang sagisag ng relasyong tipan ay itinatag sa pamamagitan ng pagbabago ng pangalan ni Abram na naging Abraham, ni Sarai na naging Sarah, ni Jacob na naging Israel, at ni Saul na naging Paul. Mayroon pang ibang mga patotoo sa simbolong ito, ngunit sa unang kabanata ng Daniel, ang pangalan ni Daniel ay ginawang Belteshazzar, at ang pangalan ni Hananiah ay ginawang Shadrach, ang kay Mishael ay ginawang Meshach, at ang kay Azariah ay ginawang Abednego.

Kapag ang Panginoon ay pumapasok sa pakikipagtipan kasama ang isang bayan, kasabay niyang nilalagpasan ang dating bayang tipan. Si Jehoiakim ay kumakatawan sa bayang tipan na nilalagpasan, at sina Daniel, Hananiah, Mishael, at Azariah ay kumakatawan sa bayang tipan na siya namang pinipili. Kapag ang mga tao ay pumapasok sa pakikipagtipan, sila ay sinusubok kung kanilang tutuparin ang mga tuntunin ng tipan. Ang pagsubok ay kinakatawan ng akto ng pagkain.

Nabigo sina Adan at Eba sa pagsubok sa pamamagitan ng akto ng pagkain, at nang unang pumasok ang Diyos sa tipan sa isang bayang hinirang, sinimulan Niya ang ugnayan sa pamamagitan ng pagsubok sa kanila gamit ang maná. Sa bandang huli, nabigo ang sinaunang Israel sa pagsubok na iyon, ngunit sa gayon ay naging unang sanggunian at unang saksi sila sa katotohanang ang pagsubok ng tipan ay hindi iisang pagsubok, kundi isang proseso ng pagsubok. Pagsapit sa ikasampung pagsubok, itinalaga silang mamatay sa ilang sa susunod na apatnapung taon. Pagkatapos ay pumasok ang Diyos sa tipan kina Josue at Kaleb, kaya't nagbigay-saksi na kapag ang Panginoon ay pumapasok sa tipan sa isang bayang hinirang, Siya rin ay lumalampas sa dating bayang pinagtipanan. Sa katapusan ng sinaunang Israel, na siya ring simula ng espirituwal na Israel, ang huling proseso ng pagsubok para sa sinaunang Israel ang naging unang proseso ng pagsubok para sa espirituwal na Israel, at ito'y inilarawan bilang ang Tinapay mula sa Langit. Ito'y naunang isinagisag ng maná sa unang proseso ng pagsubok ng tipan.

Sa prosesong iyon ng pagsubok, na siyang una at huling proseso ng pagsubok, tinukoy ni Jesus ang pagsubok ng tinapay na mula sa langit nang sabihin niyang ang kaniyang bayang tipan ay nararapat kumain ng kaniyang laman at uminom ng kaniyang dugo. Nawalan siya ng mas maraming alagad sa paglalahad na iyon kaysa sa alinmang ibang pagkakataon sa kaniyang ministeryo. Ang kontrobersiyang iyon sa kaniyang ministeryo ang rurok ng paglalarawan ng proseso ng pagsubok ng tipan, at si Kapatid na White ay nagbigay ng malawig na puna hinggil sa pangyayaring iyon sa "the Desire of Ages," na ang pamagat ng kabanata ay "The Crisis in Galilee." Ang pangalang Galilea ay nangangahulugang "isang bisagra," o "isang punto ng pagbaling," at sa kabanatang iyon, inilatag niya kung bakit tumalikod sa kaniya ang mga alagad. Tumanggi silang ilapat ang kaniyang patotoo tungkol sa kahingian ng pagkain ng kaniyang laman at pag-inom ng kaniyang dugo sa wastong metodolohiyang propetiko. Tinukoy niya na kumapit sila sa mga kaugalian at tradisyon ng mga konseptong propetiko na ipinasok ni Satanas sa pagkaunawang biblikal ng sinaunang Israel. Ang mga maling pagkaunawang iyon ang, sa akala nila, nagbigay sa kanila ng isang katuwiran upang ilapat ang kaniyang mga salita nang literal, sa halip na espirituwal. Itinuro rin niya na yaong mga "tumalikod" mula kay Jesus (Galilea), na tinukoy sa ikaanim na kabanata ng Juan (Juan 6:66), ay hindi na sila muling nakisama sa kaniya magpakailanman.

Gaya ng sa unang proseso ng pagsubok ng tipan ng sinaunang Israel, at gayundin sa huli, natatagpuan natin na kapag ang Diyos ay pumapasok sa isang ugnayang tipan sa isang piniling bayan, kasabay niyon ay Kanyang nilalampasan ang dating bayang tipan. Natatagpuan din natin na sinusubok Niya ang mga taong iyon, hindi sa pamamagitan ng iisang pagsubok, kundi sa pamamagitan ng isang proseso ng pagsubok. Nakikita rin natin na ang prosesong ito ng pagsubok ay kinakatawan ng isang bagay na kakainin. Natatagpuan din natin na ang pagkain ay kumakatawan sa Salita ng Diyos, at na ang pagsubok ay may kinalaman sa pagpili sa pagitan ng

dalawang uri ng pagkaing kakainin. Kakainin ba natin ang bunga ng bawat punong-kahoy na sinabi ng Diyos na maaari nating kainin, o kakain ba tayo ng bunga mula sa punong-kahoy na ipinagbawal sa atin? Natatagpuan din natin na ang pagpili kung ano ang kakainin ay kinapapalooban ng pagsubok kung paano natin kakainin ang pagkaing inihain.

Sa katapusan ng Israel na espirituwal, sa kapanahunan ng kilusang Millerita, ang unang mensahe ay pinalakas noong Agosto 11, 1840. Doon si Jehoiakim ay kumakatawan sa mga Protestante na noon ay dinadala sa Babilonya upang maging mga anak na babae nito. Humarap sila sa isang pagsubok nang bumaba ang anghel ng Apocalipsis 10 na may munting aklat na bukas sa kaniyang kamay. Kung paanong si Jehoiakim ay naghimagsik laban sa mga hinihingi ni Nebukadnezar at pagkatapos ay dinala sa pagkabiha, gayon din tumanggi ang mga Protestante na kainin ang pagkaing nasa kamay ng anghel, batay sa mga tradisyon at kaugalian na dala nila mula sa Madilim na Panahon.

Pagsapit ng tagsibol ng 1844, ang proseso ng pagsubok ay umabot sa isang "punto ng pagbaling" para kay Jehoiakim at sa mga Protestante, at gaya rin ng sa unang proseso ng pagsubok para sa espirituwal na Israel, sila ay "bumaling" at hindi na lumakad kasama ni Jesus. Sa kasaysayang iyon, sina Daniel, Hananiah, Mishael at Azariah ay kumakatawan sa mga Millerita, na piniling kainin ang munting aklat na matamis sa kanilang bibig, ngunit naging mapait sa kanilang tiyan.

Kung isasama natin sina Adan at Eba, mayroon tayong apat na klasikong saksi na ang pagsubok ay kinakatawan ng akto ng pagkain. Mayroon tayong ilang propetikong saksi, na pawang nagtataglay ng lagda ng una at ng huli. Ang pagsubok sa mana ay isang unang saksi, at ang pagsubok ng Tinapay ng Langit ay kapwa unang pagsubok para sa espirituwal na Israel, at siya ring huling saksi para sa sinaunang Israel. Ang pagsubok ng maliit na aklat ay kapwa una at huli. Ito ang wakas ng paglalagala ng espirituwal na Israel bilang iglesya sa ilang, at ito ang una sa mga hinirang upang maging panghuling denominadong bayan ng Diyos. Ang mga Millerita ang pasimula ng denominadong bayan ng Diyos, na makikilala bilang tunay na sungay ng Protestantismo. May ilang saksi sa proseso ng pagsubok na nagsisimula kapag ang unang mensahe ay pinagkakalooban ng kapangyarihan.

Sa mga prosesong iyon ng pagsubok ay dumarating ang isang "punto ng pagbaling," kung saan halos lahat ng mga alagad ay tumatalikod. Sa patotoo nina Josue at Kaleb, ang buong Israel ay tumalikod at nagnais na bumalik sa Egipto. Sa iglesya sa Galilea, ang nakararami sa mga alagad ay tumalikod. Sapagkat si Jesus ang Alpha at Omega, ang "punto ng pagbaling" na kinakatawan sa wakas ng proseso ng pagsubok ay inilalarawan din sa pasimula ng proseso ng pagsubok. Nang unang ipagkaloob ang mana sa sinaunang Israel, may mga tumalikod kaagad sa mga tagubilin. Sa bautismo ni Cristo ay tumalikod Siya at pumasok sa ilang. Ginagamit ni Kapatid na White ang sagisag ng isang "punto ng pagbaling" sa isang lubhang nagbibigay-linaw na paraan.

May mga yugto na nagiging mahalagang pagliko sa kasaysayan ng mga bansa at ng iglesya. Sa pamamatnubay ng Diyos, kapag dumating ang iba't ibang krisis na ito, ang liwanag para sa panahong iyon ay ipinagkakaloob. Kung ito'y tanggapin, may espirituwal na pag-unlad; kung ito'y tanggihan, sumusunod ang espirituwal na pagbagsak at pagkalubog. Sa Kanyang salita,

inilantad ng Panginoon ang masugid na gawain ng ebanghelyo, kung paanong isinakatuparan noon, at kung paanong isasakatuparan sa hinaharap, maging hanggang sa pangwakas na tunggalian, kapag ang mga kapangyarihang sataniko ay magsasagawa ng kanilang huling kagila-gilalas na pagkilos. Mula sa salitang iyon ay nauunawaan natin na ang mga puwersang maghahatid sa huling dakilang tunggalian sa pagitan ng mabuti at masama—sa pagitan ni Satanas, ang prinsipe ng kadiliman, at ni Cristo, ang Prinsipe ng buhay—ay kasalukuyan nang kumikilos. Datapuwa't ang darating na pagtatagumpay para sa mga taong umiibig at may takot sa Diyos ay kasintiyak ng pagkakatatag ng Kanyang trono sa mga langit. Bible Echo, Agosto 26, 1895.

Nang unang ibinigay ang manna sa sinaunang Israel, ang liwanag para sa kasaysayang iyon ay ipinagkaloob. Sa bautismo ni Cristo, ang liwanag para sa kasaysayang iyon ay ipinagkaloob. Noong Agosto 11, 1840, ang liwanag para sa kasaysayang iyon ay ipinagkaloob. Bawat isa sa mga punto ng pagbabago ay nagtatakda ng pasimula ng isang proseso ng pagsubok na sa kahuli-hulihan ay nagwawakas sa isa pang punto ng pagbabago, kung kailan ang dating bayang nasa tipan ay tumatalikod at hindi na lumalakad na kasama si Cristo.

Sapagkat ang iba't ibang prosesong ito ng pagsubok ay kumakatawan kapwa sa isang proseso ng pagsubok para sa dating bayang nasa tipan at gayundin para sa bagong bayang nasa tipan, may dalawang konklusyon sa proseso ng pagsubok. Ang konklusyon ng proseso ng pagsubok, at kaya naman ang pangwakas na punto ng pagbaling para sa mga Protestante sa kasaysayan ng mga Millerita, ay ang tagsibol ng 1844. Ang konklusyon ng proseso ng pagsubok (noong taglagas ng 1844), o punto ng pagbaling para mismo sa mga Millerita, ay dumating pagkaraan ng punto ng pagbaling para sa dating bayan ng Diyos.

Sa kasaysayan ni Cristo, ang proseso ng pagsubok ay tinutukoy sa pamamagitan ng dalawang beses niyang paglilinis ng Templo: isang beses sa pasimula ng kaniyang ministeryo, at muli sa pagtatapos ng kaniyang ministeryo.

"Nang sinimulan ni Jesus ang Kaniyang hayagang ministeryo, nilinis Niya ang Templo mula sa sakrilehiyosong kalapastanganan. Kabilang sa mga huling gawa ng Kaniyang ministeryo ang ikalawang paglilinis ng Templo. Gayon din, sa huling gawa para sa pagbibigay-babala sa sanlibutan, dalawang natatanging panawagan ang ibinibigay sa mga iglesia. Ang mensahe ng ikalawang anghel ay, 'Bumagsak na, bumagsak na ang Babilonia, yaong dakilang bayan, sapagkat pinainom niya ang lahat ng mga bansa ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid' (Apocalipsis 14:8). At sa malakas na sigaw ng mensahe ng ikatlong anghel ay may tinig na naririnig mula sa langit na nagsasabi, 'Magsilabas kayo mula sa kaniya, bayan Ko, upang huwag kayong makibahagi sa kaniyang mga kasalanan, at upang huwag ninyong tanggapin ang kaniyang mga salot. Sapagkat ang kaniyang mga kasalanan ay umabot hanggang sa langit, at naalaala ng Diyos ang kaniyang mga kalikuan' (Apocalipsis 18:4, 5)." Selected Messages, aklat 2, 118.

Ayon sa mga sulatin ng Espiritu ng Propesiya, ang proseso ng pagsubok ng dalawang paglilinis ng templo ni Cristo ay kaayon ng ikatlong kabanata ng Malakias.

"Sa paglilinis ng templo mula sa mga mamimili at mangangalakal ng sanlibutan, inihayag ni Jesus ang Kaniyang misyon na dalisayin ang puso mula sa karumihan ng kasalanan—mula sa mga makalupang nasa, mga makasariling pita, mga masasamang gawi, na sumisira sa kaluluwa. Sinipi ang Malakias 3:1–3." *The Desire of Ages*, 161.

Ang pagdadalisay ng bayan ng Diyos ay kumakatawan sa proseso ng pagsubok na paulit-ulit na iniuugnay sa ilang linya ng propesiya. Bawat pagtukoy, magmula kina Adan at Eba hanggang sa kasaysayang Millerite, ay kumakatawan sa pagdadalisay ng isandaan at apatnapu't apat na libo.

Sa mga huling araw ng kasaysayan ng daigdig na ito, ang tipan ng Diyos sa Kanyang bayang tumutupad sa mga utos ay muling paninibaguhin. *Review and Herald*, Pebrero 26, 1914.

Ang proseso ng paglilinis ng isang daan at apatnapu't apat na libo ay unang tinukoy sa aklat ni Daniel, na siyang unang aklat sa dalawang aklat na, kapag pinagsama, ay kumakatawan sa Pahayag ni Jesu-Cristo na inaalisan ng mga selyo bago magsara ang probasyon ng sangkatauhan. Ang proseso ng paglilinis ng isang daan at apatnapu't apat na libo ay kinakatawan din bilang proseso ng pagseselyo. Nang magsimula noong Setyembre 11, 2001 ang unang mensahe ng proseso ng paglilinis at pagseselyo ng isang daan at apatnapu't apat na libo, iyon ay naging isang mahalagang pagbaling para sa iglesia at para sa sanlibutan. Sa ikalabing-walong kabanata ng Pahayag, dumating noon ang anghel na nagliliwanag sa sanlibutan sa pamamagitan ng kaniyang kaluwalhatian. Gayunman, sa Pahayag labing-walo, hindi inilarawan ang anghel na may anumang makakain sa kaniyang kamay—ngunit naroroon iyon. Naroroon ang munting aklat. Madaling makilala iyon ng mga pumipiling kainin ang metodolohiyang kinakatawan bilang "line upon line" ni Propeta Isaias.

Sa pamamagitan ng paglalalatag ng "alituntunin sa alituntunin" nauunawaan natin na nang bumaba si Cristo noong Setyembre 11, 2001, taglay din niya ang isang "munting aklat" na inilarawan bilang "manna", ang "tinapay ng langit" at ang "munting aklat". Ngunit noong Setyembre 11, 2001, ang dating bayang hinirang, na kinakatawan ni Jehoiakim, ay piniling panghawakan ang mga kaugalian at tradisyon ng Adventismo, at saka sinimulan nila ang kanilang pagmartsa tungo sa pagkabihag sa Babilonya na magiging ganap sa pagdating ng batas ng Linggo.

Ngayo'y may lumalabas na balita na ipinahayag ko raw na ang New York ay wawalisin ng isang daluyong? Hindi ko kailanman ito sinabi. Sinabi ko, habang minamasdan ko ang malalaking gusaling itinatayo roon, palapag pagkatapos ng palapag, "Anong kakila-kilabot na mga tagpo ang magaganap kapag ang Panginoon ay babangon upang yanigin nang kakila-kilabot ang lupa! Kung magkagayon ay matutupad ang mga salita ng Pahayag 18:1-3." Ang buong ikalabingwalong kabanata ng Pahayag ay isang babala tungkol sa darating sa lupa. Ngunit wala akong natatanging liwanag hinggil sa kung ano ang darating sa New York, maliban sa nalalaman kong darating ang araw na ang mga malalaking gusali roon ay ibabagsak sa pamamagitan ng pag-ikot at pagbabaligtad ng kapangyarihan ng Diyos. Mula sa liwanag na ibinigay sa akin, nalalaman kong ang pagkawasak ay nasa sanlibutan. Isang salita lamang mula sa Panginoon, isang dampi ng kanyang makapangyarihang kapangyarihan, at babagsak ang mga dambuhalang gusaling ito. Magaganap ang mga tagpong ang kakila-kilabot ay hindi natin maisapantaha. *Review and Herald*, Hulyo 5, 1906.

Noong Setyembre 11, 2001, nang ang "malalaking gusali" ng "New York" ay "ibinagsak sa pamamagitan ng pagpihit at pagbabaligtad ng kapangyarihan ng Diyos," ang liwanag ng anghel ng Apocalipsis labing-walo ay pumuno sa buong daigdig, sapagkat dumating ang isang mapagpasyang sandali sa kasaysayan ng halimaw na mula sa lupa sa Apocalipsis labing-tatlo.

May mga yugto na nagsisilbing mga punto ng pagbabago sa kasaysayan ng mga bansa at ng iglesia. Sa probidensiya ng Diyos, kapag dumarating ang iba't ibang krisis na ito, ibinibigay ang liwanag na ukol sa panahong iyon. Kung ito'y tinatanggap, may espirituwal na pagsulong; kung itinatakwil, sumusunod ang espirituwal na paghina at pagkalubog. Bible Echo, Agosto 26, 1895.

Noong dumating ang liwanag ng anghel ng Pahayag labing-walo noong Setyembre 11, 2001, yaong tumanggap ng liwanag ay umunlad sa espirituwal at yaong tumanggi sa liwanag ay bumagsak sa espirituwal, at sinimulan ang kanilang mapanghimagsik na paglalakbay tungo sa kanilang pangwakas na pagbaling sa batas ng Linggo, kung saan magpakailanman nilang sinasadsad sa pagkawasak ang kanilang pagpapahayag na sila'y mga sugo ng ikatlong anghel. Yaong nasa Galilea na tumalikod at hindi na lumakad na kasama si Cristo sa Juan 6:66 ay tumatalikod sa liwanag na unang dumating sa kanyang bautismo, na doo'y binigyang-kapangyarihan ang unang mensahe ng kasaysayang iyon ng pagsubok. Sa Daniel kabanata isa, dalawang uri ng mga sumasamba ang inilalarawan sa kasaysayan noong binigyang-kapangyarihan ang unang mensahe. Si Jehoiakim ay kumakatawan sa mga ipinapahamak ang pananampalataya, at sina Daniel, Hananiah, Mishael at Azariah ay kumakatawan sa mga tapat.

Sa ikatlong taon ng paghahari ni Jehoiakim na hari ng Juda, dumating si Nebuchadnezzar na hari ng Babilonia sa Jerusalem, at kinubkob ito. At ibinigay ng Panginoon si Jehoiakim na hari ng Juda sa kaniyang kamay, kasama ang bahagi ng mga sisidlan ng bahay ng Diyos; at ang mga iyon ay kaniyang dinala sa lupain ng Shinar, sa bahay ng kaniyang diyos; at dinala niya ang mga sisidlan sa bahay-yaman ng kaniyang diyos. At ang hari ay nagsalita kay Ashpenaz, ang pinuno ng kaniyang mga eunuko, na dalhin niya ang ilan sa mga anak ng Israel, mula sa binhi ng hari at sa mga prinsipe; mga kabataang walang kapintasan, may kagandahan ng anyo, sanay sa lahat ng karunungan, bihasa sa kaalaman, at nakauunawa sa agham, at may kakayahang humarap sa hari sa palasyo, at na matuturuan nila ng karunungan at ng wika ng mga Caldeo. At itinalaga ng hari para sa kanila ang araw-araw na bahagi ng pagkain ng hari, at ng alak na kaniyang iniinom; sa gayo'y pinakain sila sa loob ng tatlong taon, upang sa katapusan nito ay makaharap sila sa hari. At sa mga ito ay kabilang sa mga anak ni Juda sina Daniel, Hananiah, Mishael, at Azariah; na sa kanila'y nagbigay ng mga pangalan ang pinuno ng mga eunuko: sapagkat ibinigay niya kay Daniel ang pangalang Belteshazzar; at kay Hananiah, Shadrach; at kay Mishael, Meshach; at kay Azariah, Abednego. Ngunit ipinasya ni Daniel sa kaniyang puso na hindi niya dadungisan ang kaniyang sarili sa bahagi ng pagkain ng hari, ni sa alak na kaniyang iniinom; kaya't nakiusap siya sa pinuno ng mga eunuko na huwag siyang madungisan. Daniel 1:1-8.

Sina Daniel, Hananiah, Mishael, at Azariah ay mga anak ng Juda. Ginawa silang mga eunuko, sa gayo'y kumakatawan sa panghuling salinlahi ng Adbentismo. Si Nebukadnezzar, gaya ng maraming

sinaunang hari, ay ipinakapon ang apat na kabataang taga-Juda, upang alisin ang anumang pangambang maaaring taglayin ng hari kapag sila'y naglilingkod bilang mga alipin at nakikisalamuha sa mga asawa at mga babae ng hari.

Sa paraang simboliko, ito'y kumakatawan sa huling salinlahi ng Adventismo, sapagkat ang angkan ni Juda ay hindi na magpapatuloy matapos ang apat na ito. Ang bilang na apat ay simbolo ng pandaigdigang saklaw, at sa gayon ay kumakatawan sa huling salinlahi ng mga Adventista ng Ikapitong Araw sa buong daigdig na kumikilala sa Setyembre 11, 2001 bilang katuparan ng makahulag Salita ng Diyos.

Yaong mga Adbentista ng Ikapitong Araw ang paksa ng makahulag Salita ng Diyos, sapagkat sila ang mga tinawag upang maging isandaan at apatnapu't apat na libo. Gayunman, ang kanilang makahulag pamana ay nagsimula sa paghihimagsik ng kanilang mga ama noong 1863. Ang paunang paghihimagsik na iyon ay halos imposibleng makilala sapagkat natabunan ito ng mga tradisyon at kaugalian ng apat na salinlahing papatindi ang paghihimagsik. Bagaman mahirap itong makilala, kinakailangang makita at kilalanin ito, gaya ng sa huli ay ginawa ni Daniel sa ikasiyam na kabanata ng Daniel. Ginawa niya iyon sa pamamagitan ng pagkilala sa katotohanang matatagpuan sa makahulag Salita ng Diyos.

Ang paghihimagsik na siyang tuwirang pinagmulan nina Daniel at ng tatlong lalaking mararangal ay ang pagtangi ng kanilang ama na manatiling hiwalay sa mga impluwensiyang pagano na nakapaligid sa kanila. Noong 1863, ang Adbentismong Laodiseyo ay bumalik sa biblikal na metodolohiya ng tumalikod na Protestantismo at ng Katolisismo, upang pagtibayin ang kanilang pagtangi sa pagkakakilanlan ni Miller sa "pitong ulit" ng Levitico dalawampu't anim. Ang paghihimagsik na iyon para kina Daniel at sa tatlong lalaking mararangal ay kinakatawan ni Haring Hezekiah.

Namanhik si Haring Hezekias sa Panginoon na huwag mamatay, at sinagot ang kanyang panalangin nang bigyan siya ng Panginoon ng karagdagang labinlimang taon. Sa gayon, naging ama siya ni Manases, isa sa pinakamasasamang hari ng Juda, ngunit siya rin ang haring nagmamarka ng pasimula ng progresibong pitong-hakbang na pananakop at pagkaalipin ng Juda. Noong 1856, ang Tunay na Saksi ay dumating upang kumatok sa pintuan ng Laodiceanong Adventismo, ngunit pinili nilang mabuhay at hindi mamatay sa sarili. Pagsapit ng 1863, muling itinayo nila ang "Jerico" at sinimulan ang tumitinding paghihimagsik na sa wakas ay humadlang sa kanila na kilalanin ang 11 Setyembre 2001 bilang pasimula ng kanilang tatlong-hakbang na paglalakbay tungo sa pagkaalipin sa espirituwal na Babilonia na nagwawakas sa batas ng Linggo.

Para kay Haring Hezekias, sumapit ang 1863 nang ipinagkaloob ang kanyang panalangin na mabuhay. Nagbigay ang Panginoon ng isang tanda na ang kanyang panalangin ay tinanggap. Pinagtibay ng Diyos ang panalangin sa pamamagitan ng pagpapagalaw sa araw, at nakita ng mga taga-Babilonia ang kilos ng Diyos sa kalangitan, bagaman hindi nila nalalaman kung ano ang kahulugan niyon. Pagkaraan, tumungo ang mga taga-Babilonia sa Jerusalem upang alamin ang tungkol sa Diyos na may kapangyarihan sa araw. Sa halip na luwalhatiin ang Diyos ng Langit, si Haring Hezekias, sa halip na mamatay sa sarili, ay piniling luwalhatiin ang kanyang templo at

lungsod sa halip na ang Diyos na humirang na ilagay ang Kanyang pangalan sa templong iyon at sa lungsod na iyon.

Ang rebelyong iyon ay naghatid ng hula na ang mga anak mula sa kanyang dugong-lahi ay magiging mga alipin at mga bating sa Babilonia. Ang mga anak na iyon ay sina Daniel, Hananiah, Mishael, at Azariah, at kumakatawan sa espirituwal na huling salinlahi ng yaong mga Adventista ng Ikapitong Araw na kumikilala sa Setyembre 11, 2001 bilang isang mahalagang punto ng pagbabago sa kasaysayan ng mga bansa sa sanlibutan at ng iglesia, kung kailan ibinibigay ang liwanag na siyang susubok at magtatatak sa isandaan at apatnapu't apat na libo.

Nang mga araw na yaon ay may sakit si Hezekiah na ikamamatay. At pumaroon sa kaniya ang propetang si Isaiaah na anak ni Amoz, at sinabi sa kaniya, Ganito ang sabi ng Panginoon, Ayusin mo ang iyong sambahayan; sapagkat ikaw ay mamamatay, at hindi mabubuhay. At ipinaling niya ang kaniyang mukha sa dingding, at nanalangin sa Panginoon, na sinasabi, Ipinamamanhik ko sa iyo, O Panginoon, alalahanin mo ngayon kung paanong ako'y lumakad sa harap mo sa katotohanan at may sakdal na puso, at ginawa ko ang mabuti sa iyong paningin. At si Hezekiah ay umiyak nang masidhi. At nangyari, bago pa nakalabas si Isaiaah sa gitnang looban, na dumating sa kaniya ang salita ng Panginoon, na nagsasabi, Bumalik ka, at sabihin mo kay Hezekiah na pinuno ng aking bayan, Ganito ang sabi ng Panginoon, ang Diyos ni David na iyong ama, Dininig ko ang iyong dalangin, nakita ko ang iyong mga luha; narito, pagagalingin kita; sa ikatlong araw ay aakyat ka sa bahay ng Panginoon. At idadagdag ko sa iyong mga araw ang labinlimang taon; at ililigtas kita at ang lunsod na ito mula sa kamay ng hari ng Assyria; at ipagtatanggol ko ang lunsod na ito alang-alang sa akin, at alang-alang sa aking lingkod na si David. At sinabi ni Isaiaah, Kumuha kayo ng isang pantapal na igos. At kinuha nila at ipinatong sa pigsang, at gumaling siya. At sinabi ni Hezekiah kay Isaiaah, Ano ang magiging tanda na pagagalingin ako ng Panginoon, at na ako'y aakyat sa bahay ng Panginoon sa ikatlong araw? At sinabi ni Isaiaah, Ito ang tandang ibibigay sa iyo ng Panginoon, na gagawin ng Panginoon ang bagay na kaniyang sinalita: ibig mo bang umabante ang anino ng sampung baitang, o umurong ng sampung baitang? At sumagot si Hezekiah, Madali lamang na ang anino ay bumaba ng sampung baitang; hindi, kundi pabalikin ang anino ng sampung baitang. At si Isaiaah na propeta ay dumaing sa Panginoon; at ibinalik niya ang anino pabalik ng sampung baitang, na dati nang ibinaba nito sa orasan ni Ahaz. Nang panahong yaon si Berodachbaladan, anak ni Baladan, hari ng Babylon, ay nagpadala ng mga sulat at isang kaloob kay Hezekiah; sapagkat nabalitaan niya na si Hezekiah ay nagkasakit. At pinakinggan sila ni Hezekiah, at ipinakita sa kanila ang buong bahay ng kaniyang mga mahalagang bagay, ang pilak, at ang ginto, at ang mga espesia, at ang mahalagang langis, at ang buong bahay ng kaniyang mga sandata, at ang lahat ng nasumpungan sa kaniyang mga kayamanan: walang anumang bagay sa kaniyang bahay, ni sa buong kaniyang nasasakupan, na hindi ipinakita ni Hezekiah sa kanila. Nang magkagayo'y pumaroon si Isaiaah na propeta kay haring Hezekiah, at sinabi sa kaniya, Ano ang sinabi ng mga lalaking ito? at saan sila nanggaling na naparito sa iyo? At sinabi ni Hezekiah, Sila'y nanggaling mula sa malayong lupain, mula sa Babylon. At sinabi niya, Ano ang kanilang nakita sa iyong bahay? At sumagot si Hezekiah, Lahat ng mga bagay na nasa aking bahay ay nakita nila: walang anuman sa aking mga kayamanan na hindi ko ipinakita sa kanila. At sinabi ni Isaiaah kay Hezekiah, Pakinggan mo ang salita ng

Panginoon. Narito, dumarating ang mga araw, na ang lahat ng nasa iyong bahay, at ang itinipon ng iyong mga magulang hanggang sa araw na ito, ay dadalhin sa Babylon: walang matitira, sabi ng Panginoon. At ang ilan sa iyong mga anak na magmumula sa iyo, na iyong ipangananak, ay kanilang dadalhin; at sila'y magiging mga eunuko sa palasyo ng hari ng Babylon. Nang magkagayo'y sinabi ni Hezekiah kay Isaiah, Mabuti ang salita ng Panginoon na iyong sinalita. At kaniyang sinabi, Hindi ba mabuti, kung may kapayapaan at katotohanan sa aking mga araw? At ang iba pa sa mga gawa ni Hezekiah, at ang lahat ng kaniyang kalakasan, at kung paanong gumawa siya ng isang tipunan ng tubig, at isang padaluyan, at nagpasok ng tubig sa lunsod, hindi ba nasusulat ang mga ito sa aklat ng mga kasaysayan ng mga hari ng Judah? At si Hezekiah ay natulog na kasama ng kaniyang mga magulang: at si Manasseh na kaniyang anak ay naghari na kahalili niya. 2 Kings 20:1-21.

Sinasabi ng susunod na talata:

Labindalawang taon ang gulang si Manasseh nang siya'y magpasimulang maghari, at naghari siya ng limampu't limang taon sa Jerusalem. At ang pangalan ng kanyang ina ay Hephzibah. 2 Hari 21:1.

Ano kaya sana ang naging bunga kung tinanggap ni Haring Hezekias ang kalooban ng Panginoon, at payak na isinaayos ang kaniyang sambahayan at pumanaw? Binigyan siya ng labinlimang karagdang taon, at makalipas ang tatlong taon ay ipinanganak ang masamang si Manases. Ano kaya ang nangyari sana noong 1856, kung tinanggap ng Adventismo ang paglipat mula sa Filadelfia tungo sa Laodicea at isinaayos ang kanilang sambahayan at pinanatiling buo ang mga saligang katotohanan ni William Miller? Sa palagay ko'y kailanman ay hindi natin malalaman ang kasagutan sa tanong na iyon, ngunit ang nalalaman natin ay na "ipinasya ni Daniel sa kaniyang puso na hindi niya dudungisan ang kaniyang sarili sa bahagi ng pagkain ng hari, ni sa alak na kaniyang iniinom."

Ipagpapatuloy natin ang unang kabanata ng Daniel sa susunod na artikulo.